

Neokeynesovství

■ Neoklasická syntéza

Neokeynesovství je označováno jako neoklasická syntéza. Je snahou o přizpůsobení keynesovské teorie neoklasické makroekonomii.

Ukázali, že Keynesovu nedobrovolnou zaměstnanost lze vyvodit i pomocí neoklasického modelu. Za podmínek (příčiny nedobrovolné nezaměstnanosti):

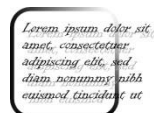
1. mzdy jsou nepružné směrem dolů
2. v pasti likvidity
3. v pasti investic

Není-li splněna žádná z těchto podmínek, ekonomika se bude chovat podle neoklasického modelu a dosáhne plné zaměstnanosti. **Keynesova teorie byla speciálním případem obecné neoklasické teorie.** Je spíše teorií krátkého období.

Právě v tomto pojetí se nejvíce používá **model IS-LM a model multiplikátoru s linií 45 stupňů**. Tento model byl zpopularizován P. A. Samuelsonem v jeho první učebnici Economics, první vydání 1948.

■ Odlišnost od Keynesovské makroekonomie

Podle neokeynesovců je moderní tržní ekonomika je schopna samoregulace a je potenciálně schopna využívat plně disponibilní ekonomické zdroje. Nepružnosti omezují schopnost samoregulace, stojí v cestě automatického obnovování tržní rovnováhy.

TEXT

„Neokeynesovci byli přesvědčeni, že tyto nepružnosti (snad až na výjimku hluboké deprese, jako byla ve třicátých letech), mají krátkodobý charakter, takže ekonomika, která se v krátkém období chová podle keynesovského modelu, se chová v dlouhém období podle neoklasického modelu.“

FRANCO MODIGLIANI: ÚPLNÝ KEYNESOVSKÝ MODEL

Franco Modigliani (1918 -2003)

- Ital žijící v USA.
- Od 1960 je profesorem ekonomie a financí na Massachusetts Institute of Technology.
- Nobelova cena 1985 za rozpracování teorie úspor

Hypotéza životního cyklu

Vysvětlil empiricky zjištěný stálý podíl spotřeby a úspor na důchodu.

Autorem úplného keynesovského modelu uveřejněného v článku v časopise Econometrica „**Liquidity Preference and the Theory of Interest and Money**“ (1944) Demonstruje ještě lépe než model IS-LM syntézu.

PAUL A. SAMUELSON: KEYNESOVSKÁ TEORIE ENDOGENNÍHO CYKLU

Paul A. Samuelson (1915)

- od 1940 na Massachusetts Institute of Technology
- v roce 1970 obdržel Nobelovu cenu za rozpracování matematických metod v ekonomii.
- Učebnicí Economics (první vydání 1948) rozšířil neokeynesovskou ekonomii.

Rozvinul **keynesovskou teorii endogenního cyklu** tím, že do ní zabudoval spolupůsobení investičního multiplikátoru a akcelérátoru. Ten způsobuje vnitřní nestabilitu tržní ekonomiky („**jízda na tygru**“).

■ Trade off mezi inflací a nezaměstnaností na základě Phillipsovy křivky

Arthur W. Phillips publikoval v *Economice* článek „The relation between Unemployment and the Rate of Change of Money Wage Rates in the United Kingdom, 1861-1957“, článkem chtěl verifikovat hypotézu o vztahu mezi nezaměstnaností a mzdovou inflací.

Paul A. Samuelson a Robert M. Solowem sestrojili Philipsovu křivku pro USA. Díky Samuelsonovi začala být Philipsova křivka vnímána jako příčinný vztah mezi mírou nezaměstnanosti a cenovou inflací. Rozdíl mezi cenovou inflací a mzdovou inflací je dán tempem růstu produktivity práce. Ze Samuelson-Solowovy verze Phillipsovy křivky implikoval závěr: cílem hospodářské politiky nemůže být plná zaměstnanost, ale vždy jen kombinace inflace a zaměstnanosti.

Friedmanova-Phelpsova hypotéza přirozené míry nezaměstnanosti je reakcí na krizi neokeynesovské ekonomie v šedesátých a sedmdesátých letech.

JAMES TOBIN: TEORIE PORTFOLIA

Rozpracoval teorii preference likvidity.

James Tobin (1918 - 2002)

- Univerzita Yale
- 1981 obdržel Nobelovu cenu za ekonomii (teorie portfolia)

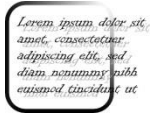
ROBERT M. SOLOW: GROWTH THEORY (Dlouhodobý růst)

Robert Merton Solow (1924)

- učí statistiku, ekonometrii a makroekonomii na Massachusetts Institute of Technology,

Krise neokeynesovství

Sedmdesátá léta znamenaly krizi neokeynesovství, kdy si neokeynesovství neumělo vysvětlit fenomén stagflace. Tato krize znamenala nástup konzervativních směrů a nové keynesovské ekonomie, konkrétně Friedmanovy-Phelpsovy hypotézy přirozené míry.

TEXT

„Výsledkem tohoto vývoje (v osmdesátých letech) byl prakticky rozpad hlavního ekonomického proudu ekonomie („mainstream“), který byl do té doby reprezentován právě neokeynesovství. Začíná polarizace názorů, představovaná na jedné straně postkeynesovství a neokeynesovství (které však nikdy nebyly jednotným proudem) a na druhé straně zejména monetarismem a novou klasickou makroekonomií, která stále trvá.“

Vývoj konzervativní makroekonomie

Od padesátých let postupně probíhá proces ožívání konzervativní makroekonomie označovaný jako „**neoklasická renaissance**“. Tento proces je ožíván odmítavou reakcí na keynesovskou makroekonomii. Tento proces je nazýván také „**protikeynesovská revoluce**“.

Neoklasická makroekonomie (Monetarismus I)

■ Milton Friedman (Monetarismus nebo Chicagská škola)

Friedmanova neoklasická makroekonomie zažívá rozkvět v 60. letech a na začátku 70. let minulého století. Chicagská tradice pochází z 30. a 40. let minulého století.

Nová klasická makroekonomie (Monetarismus II)

■ Škola racionálních očekávání (Robert Lucas)

Ke vzniku dochází v 70. letech v USA. Krize keynesovské makroekonomie.

■ Teorie reálného ekonomického cyklu (Model vyčišťujících se trhů)